Celor care spun că nu este încă momentul întreruperii pomenirii: Mărturisiți măcar public că respingeți ecumenismul și minciunosinodul din Creta!

Au trecut doi ani de la minciunosinodul din Creta și lucrurile par a fi intrat într-un fel de "normalitate" în Biserica Ortodoxă Română, după ce Patriarhia a emis o broșură în care i-a asigurat pe preoți și pe credincioși că totul a fost în regulă în Creta, că nu s-a trădat Ortodoxia, ci a fost reafirmată cu tărie etc. De asemenea, pentru a le lua românilor mintea de la documentele eretice semnate în 2016, ierarhia bisericească s-a lansat în câteva acțiuni de fidelizare a celor pe care îi păstorește.

La capătul unor confruntări doctrinare destul de intense, între toate punctele de vedere legate de modul în care trebuie să se ducă lupta antiecumenistă s-a cristalizat o poziție echilibrată, susținută de preoții, teologii și credincioșii autori, respectiv semnatari, ai Rezoluției din Ianuarie 2018, care evită atât radicalismul, cât și laxismul în lupta antiecumenistă. **Cei ce au îmbrățișat această cale echilibrată, rămânând în nepomenire, îi încurajează pe cei ce încă nu au ajuns, din diverse motive, altele decât convingerile ecumeniste** (nesiguranță, frică, dezinformare, ezitare etc.)**, la stadiul de a întrerupe pomenirea să își facă mărturisirea de credință în măsura în care o pot face în acest moment al luptei**, conștienți că scopul acestui demers este determinarea ierarhiei să ia o atitudine ortodoxă față de ecumenism, nu neapărat crearea unei națiuni de nepomenitori, cum bine s-a exprimat un părinte nepomenitor, pentru care am un respect deosebit, chiar dacă nu îi împărtășesc în multe puncte strategia de luptă antiecumenistă.

Din toate motivele enunțate mai sus, a venit momentul ca lupta contra ecumenismului să fie reorientată spre țelul său inițial: **convingerea ierarhilor români să revină la Ortodoxie, prin reevaluarea și respingerea sinodului din Creta și prin pași concreți pentru ieșirea BOR din CMB**. Este necesar ca

mărturisitorii nepomenitori să abandoneze discursurile identitare și să revenim cu toții la problema de fond: ecumenismul.

Tema acestui articol mi-a fost inspirată de campania de informare a câtorva frați care au înțeles care trebuie să fie imperativul luptei în acest moment: trezirea conștiinței celor ce nu au întrerupt încă pomenirea și care trebuie să ia și ei o poziție față de erezia prezentă în Biserică, ecumenismul. În această adevărată călătorie misionară pe care au făcut-o prin toată țara, s-au confruntat cu insistență cu câteva idei care le-au fost și le sunt piatră de poticnire unor preoți, monahi și credincioși, preocupați de erezia gravă semnată în Creta, dar neconvinși de necesitatea sau oportunitatea întreruperii pomenirii.

Una dintre cele mai recurente teme a fost aceea a lui "nu este momentul acum". Mulți preoți spun că, într-adevăr, la Creta s-a trădat credința, dar nu este momentul acum pentru întreruperea pomenirii. În această afirmație sunt încurajați și de tulburările produse între cei care au întrerupt pomenirea și care în ultima perioadă s-au poziționat diferit unii față de alții, dând posibilitatea Patriarhiei, prin oamenii săi infiltrați (alții decât cei ce au provocat disensiunile în rândul nepomenitorilor) să îi înspăimânte pe preoți cu perspectiva căderii în schismă, în cazul întreruperii pomenirii. (Mărturisitorii care umblă prin țară să trezească conștiințele împotriva ereziei cretane au relatat că la Mănăstirea Pângărați din Neamț au auzit una dintre cele mai halucinante afirmații ale unuia dintre conducătorii mănăstirii, care le-a spus că preferă să fie… înșelat de Biserică, decât să iasă în afara ei prin nepomenire, o viziune despre Biserică ce aduce aminte mai mult de cererile de iertare ale papei Ioan Paul al II-lea față de cei cărora papismul le-ar fi greșit în timpul celui de-al doilea război mondial decât de învățătura ortodoxă, care spune că Biserica este infailibilă, deoarece Capul ei este Hristos, și conducătorul ei prin istorie este Sfântul Duh, motiv pentru care nu poate greși și, cu atât mai mult, înșela pe cineva!!!)

Nu voi intra în argumentarea necesității întreruperii pomenirii, nici în cea a faptului că întreruperea pomenirii nu este schismă, ci este cea mai eficientă armă de luptă contra ereziei și schismei. Am făcut aceste demonstrații în anii trecuți, iar argumentarea că nepomenirea nu este schismă a făcut-o cât se poate de bine și părintele profesor Teodor Zisis, într-o carte tradusă în limba română anul acesta.

Voi face însă o referire la o convorbire pe care am avut-o cu mitropolitul Moldovei

și Bucovinei, Înaltpreasfințitul Teofan, în august 2016. La câteva zile după apariția scrisorii preoților și credincioșilor, prin care ceream mitropolitului Moldovei să își retragă semnătura de pe documentele din Creta și să facă demersuri pentru condamnarea ecumenismului și ieșirea BOR din CMB (nu și întreruperea comuniunii cu ceilalți membri ai sinodului sau cu celelalte Biserici, așa cum cer acum "acriviștii" ultraradicali), am fost invitați la o întâlnire la Iași cu ierarhul. Am participat eu și încă doi mireni, unul dintre ei cosemnatar al scrisorii. Cu acea ocazie, încercând să ne convingă să "luptăm din interiorul Bisericii" și "să nu ieșim din Biserică" prin întreruperea pomenirii, înaltul ierarh moldav ne-a spus, citez din memorie: "Scrieți articole, cărți, faceți conferințe, emisiuni, arătați lumii care sunt greșelile din Creta, dar nu întrerupeți pomenirea!".

Din aceste cuvinte se desprind două aspecte esențiale:

1. Singurul lucru care îi mișcă și îi îngrijorează pe ierarhii români este nepomenirea lor la sfintele slujbe;
2. **Ierarhii par a nu avea nimic împotriva mărturisirii publice contra sinodului din Creta, atât timp cât nu este însoțit de nepomenire**.

Dacă prima constatare este sigură, cea de-a doua este relativă, mai ales după întreruperea pomenirii de către foarte mulți preoți din țară.

Și atunci, întrebarea se pune: Dacă nu este acum momentul întreruperii pomenirii ierarhului, **ce îi împiedică pe preoții care se opun sinodului mincinos din Creta să facă mărturisirea publică împotriva acestuia chiar dacă nu au întrerupt pomenirea, să spună credincioșilor public că sinodul a fost tâlhăresc, să spună că ecumenismul este erezia tuturor ereziilor, să țină conferințe, să adreseze scrisori ierarhilor, în care să îi roage să revizuiască decizia de adoptare a deciziilor din Creta, fără a-i amenința cu întreruperea pomenirii**?

În condițiile în care îngrijorarea celor care spun că nu este momentul acum pentru întreruperea pomenirii este motivată doar de frica de o posibilă cădere în schismă, nu de frica de repercusiunile pe care le poate avea mărturisirea dreptei credințe, nu ar trebui să existe niciun motiv pentru a amâna mărturisirea publică a dreptei credințe împotriva ecumenismului, chiar și fără întreruperea pomenirii.

Preotul care își asumă mărturisirea publică fără a întrerupe pomenirea își asumă

aceleași riscuri ca și cel ce a întrerupt pomenirea deja, deoarece poate fi destituit din slujirea preoțească pentru contrazicerea publică a poziției oficiale a Bisericii, conform art. 39 RACDIJBOR, în condițiile în care ierarhii ar dori să procedeze la o atitudine dictatorială în BOR contra adevărului de credință, ceea ce ar avea consecințe catastrofale pentru imaginea lor publică.

Preotul care amână mărturisirea dreptei credințe de frica aplicării acelui articol din RACDIJBOR trebuie ajutat să înțeleagă că misiunea preoțească înseamnă și asumarea unor riscuri, iar destituirea sa din slujirea clericală pentru că a spus adevărul în biserică ar fi și mai necanonică și mai agravantă pentru ierarhii români decât caterisirea preoților nepomenitori, împotriva cărora au putut manipula argumentul comiterii schismei, printr-o falsă interpretare a canoanelor. Ce ar putea spune însă în apărarea lor pentru că au caterisit un preot care îi pomenește, dar afirmă adevărul de credință împotriva minciunii ecumeniste? Cât de nedreaptă ar părea decizia lor și ce consecințe ar avea pentru conștiința celor ce ar vedea așa ceva? Din acest motiv, **cred că ar fi puțin ierarhi care ar îndrăzni să pedepsească un preot preot care mărturisește împotriva ecumenismului fără a fi întrerupt pomenirea.**

Protopopiatele fac aproape săptămânal întâlniri cu preoții. Este o ocazie extraordinară pentru ca preoții să transforme discuțiile sterile despre numărul de lumânări vândute și despre contribuțiile la catedrala mântuirii neamului în dezbateri serioase și persistente pe tema sinodului din Creta, în care preoții să le ceară protopopilor să le spună adevărul despre Creta și să le prezinte îngrijorările înaintea ierarhilor. Același lucru îl pot face ieromonahii în sinaxele monahale, care se fac destul de frecvent.

Cercurile pastorale pot fi de asemenea un prilej foarte bun de discuție între preoți pe tema sinodului din Creta, ale cărui hotărâri trebuie dezbătute cu seriozitate, pe bazele teologice, nu propagandistice. Predicile sunt un excelent mod de a comunica poporului că sinodul din Creta este greșit și că ei, preoții, se desolidarizează de deciziile luate de ierarhii lor pe această temă.

În 2016, mulți dintre membrii societății civile creștine, teologi, intelectuali, care nu au agreat întreruperea pomenirii au afirmat că lupta contra ecumenismului și a sinodului din Creta trebuie dusă “din interiorul Bisericii” (deși nepomenirea, făcută așa cum trebuie, nu scoate pe nimeni din Biserică, conform canonului 15 I-II). Din păcate, după câteva memorii și scrisori deschise, acea luptă s-a atenuat.

Pentru ca să îi convingă pe ierarhi să se răzgândească în privința Cretei, lupta trebuie dusă constant, cu sau fără întreruperea pomenirii.

În consecință, cei ce se opun sinodului din Creta, dar nu pot sau nu vor să întrerupă încă pomenirea, **pot să își facă mărturisirea publică a dezacordului față de ecumenism**, în așa fel încât poporul să fie informat corect cu privire la ce s-a întâmplat la sinodul mincinos de la Colimbari și la pericolul ecumenismului pentru mântuire. Este un pas foarte important în angrenarea în lupta pentru păstrarea dreptei credințe. Dacă toți preoții ortodocși români ar face presiuni în acest fel asupra ierarhilor, aceștia ar fi obligați să revizuiască decizia de acceptare a sinodului, măcar și de frica faptului că mărturisitorii încă pomenitori de astăzi ar putea deveni mărturisitorii nepomenitori de mâine.

Așa cum întreruperea pomenirii este o datorie morală a oricărui preot care îl aude pe episcopul său predicând o erezie (nu și o obligație juridico-canonică, potrivit canonului 15 I-II, decât după condamnarea ierarhului de către sinod ca eretic și scoaterea sa în afara Bisericii, conform canonului 3 de la sinodul al III-lea ecumenic), **mărturisirea publică a dreptei credințe, chiar dacă nu este însoțită imediat de întreruperea pomenirii, este o datorie a oricărui preot și a oricărui credincios în fața ereziei**. Când erezia este prezentă în toată Biserica Ortodoxă, nu doar în cea din România, de aproape o sută de ani, cum poate un preot rămâne nepăsător la aceasta, fără a lua nicio măsură de protejare a turmei, amăgindu-se cu ideea că nu este atât de grav, "că nu s-a schimbat nimic", că "nu s-a ajuns la potir", că nu își poate lăsa copii pe drumuri etc.? Este adevărat că "nu este momentul acum" pentru întreruperea pomenirii, pentru că momentul era în urmă cu zeci de ani, de pe vremea când o întrerupea Sfântul Paisie Aghioritul, când ecumenismul nu își făcuse generații de preoți și arhierei fideli și nu schimbase mintea credincioșilor ortodocși în așa fel încât să accepte ideologia sa fără prea mare opoziție.

Ca unul dintre cei ce au rămas pe calea echilibrată a mărturisirii prin nepomenire a dreptei credințe contra ecumenismului, evitând, cu ajutorul lui Dumnezeu, căderea în vreo latură schismatică, cred că sunt în asentimentul celorlalți mărturisitori nepomenitori echilibrați când afirm deschiderea noastră față de colaborarea cu toți preoții și credincioșii Bisericii noastre pe diverse proiecte care să conducă la convingerea ierarhilor noștri să se comporte ca niște părinți ai poporului dreptcredincios și să ia măsurile ce se impun pentru readucerea păcii și dreptei credințe în toată Biserica (scrisori deschise, conferințe, studii, cărți,

campanii de informare, emisiuni radio-tv etc.). Rămânem în nepomenire și continuăm lupta ca nepomenitori, deoarece aceasta este arma cea mai eficientă de luptă contra ereziei, dar suntem gata să îi sprijinim cum putem (chiar și cu o simplă încurajare de a începe lupta) pe toți cei ce doresc să mărturisească public dreapta credință împotriva ecumenismului și care vor să facă acest lucru fără a întrerupe încă pomenirea. Cei ce doresc să o facă pe cont propriu, fără implicarea noastră, pot să o facă liniștit, dar să o facă de așa manieră încât ecourile ei să fie la fel de puternice pe cât au fost cele ale întreruperii pomenirii. Numai așa mărturisirea lor va fi auzită de ierarhii ecumeniști.

A spune că nu este momentul întreruperii pomenirii acum și a nu mai face nimic din acest motiv pentru mărturisirea credinței este o formă de părtășie la erezie, care îl face vinovat înaintea lui Dumnezeu pe creștinul sau preotul care rămân indiferenți pentru indiferența sau lașitatea lor.

Preoții și credincioșii care doresc să întrerupă pomenirea trebuie, la rândul lor, să fie foarte atenți și să procedeze corect, pentru a nu cădea în latura schismatică în care au căzut unii dintre nepomenitori. Pomenirea trebuie întreruptă pentru apărarea dreptei credințe, nu pentru orgolii personale sau dorința de răfuială cu arhiereii sau de afirmare publică. **Chiar dacă unii au deraiat de la exigențele canonului care reglementează până unde trebuie mers în această luptă, alții au rămas în interiorul granițelor acestui canon, arătând că se poate întrerupe pomenirea fără pericol și că aceasta continuă să fie, cel puțin față de ierarhii români, cea mai eficientă metodă de a-i determina să asculte glasul poporului credincios.**

Disensiunile interne dintre nepomenitori au ajutat la cristalizarea pozițiilor fiecăruia, fiind o amară, dar utilă pedagogie pentru toți cei implicați, în condițiile în care în Biserica noastră românească întreruperea pomenirii este o acțiune de pionierat, ea nemaifiind făcută niciodată în istorie. Odată lămurite lucrurile și învățate lecțiile pe care greșelile făcute ni le-au predat, lupta continuă cu cei rămași. Acestei lupte se cuvine să se adauge toți credincioșii Bisericii, după puterea și măsura fiecăruia, care doresc ca Ortodoxia să triumfe împotriva ereziei.